

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη](#)

Γέροντος Μωϋσέως Αγιορείτου

Ο π. Ιουστίνος γεννήθηκε στην πόλη Βράνιε της Ν. Σερβίας στις 25.3.1884 και αναπαύθηκε οσιακά στις 25.3.1979 στη μονή Τσέλιε. Η Ευαγγελίστρια Θεοτόκος τον συνόδευε από τη γέννησή του έως την κοίμησή του. Σπούδασε θεολογία στη Σερβία, τη Ρωσία, την Αγγλία και την Ελλάδα. Από το 1935 υπήρξε πανεπιστημιακός διδάσκαλος στη Θεολογική Σχολή του Βελιγραδίου. Τό 1945 τό κομμουνιστικό καθεστώς τον ανάγκασε σέ παραίτηση. Αποσύρθηκε στη μονή τών Αγίων Αρχαγγέλων τού Τσέλιε, γιά ν' αφοσιωθεί στη μελέτη, τη συγγραφή, τη διδαχή και την προσευχή.

Τό συγγραφικό του έργο είναι μεγάλο, πολύτιμο, αξιόλογο και σημαντικό. Ασχολήθηκε μέ τη Δογματική, την ερμηνεία της Καινής Διαθήκης, τόν Συναξαριστή, την Πατρολογία και άλλα. Πολλά από τά βιβλία του μεταφράσθηκαν σέ ξένες γλώσσες και στά ελληνικά. Τό έργο του έλαβε πολλές θετικές κριτικές. Θεωρείται και είναι ένας από τούς μεγαλύτερους θεολόγους τού εικοστού αιώνας. Δέν ήταν ένας θεολόγος της έδρας και τού γραφείου αλλά της εμπειρίας, τών βιωμάτων, της ασκήσεως, της νήψεως και της θερμούργου προσευχής. Είναι η μυστική συνείδηση της Σερβικής Εκκλησίας μέ αξιόλογους μαθητές. Ο ιδιότυπος

λόγος του είναι χαρακτηριστικός, χαριτωμένος, αγιοπνευματικός, θεοφώτιστος και θεοχαρίτωτος. Λέγει:

«Ο σκοπός τού θεοειδούς όντος πού λέγεται άνθρωπος είναι ένας: νά γίνει σταδιακά τέλειος, όπως ο Θεός Πατήρ, νά γίνει Θεός κατά χάριν, νά επιτύχη τή θέωση, τή θεοποίηση, τή Χριστοποίηση, τήν Τριαδοποίηση».

Συνεχίζει:

«Δίχως θεάνθρωπο και έξω από τόν θεάνθρωπο, ο άνθρωπος πάντα -συνειδητά ή όχι- μεταλλάσσεται σέ υπάνθρωπο, σέ ομοίωμα ανθρώπου, σέ υπεράνθρωπο, σέ διαβολάνθρωπο. Απόδειξη και αποδείξεις για τούτο, όλη η ιστορία τού ανθρωπίνου γένους».

Από νέος ασχολήθηκε μέ βαθιά θέματα φιλοσοφίας και θεολογίας. Αγάπησε ιδιαίτερα τούς μεγάλους Έλληνες Πατέρες και πίο πολύ τούς άγιους Τρεις Ιεράρχες. Ερεύνησε καλά τήν αρχαιοελληνική σοφία, τήν ευρωπαϊκή και σλαβική φιλοσοφία, τόν συγκίνησε ο Ντοστογιέφσκυ, και απόκτησε πολύπλευρες γνώσεις, πού τού δημιούργησαν μία πεπαιδευμένη προσωπικότητα. Ασχολήθηκε επισταμένα μέ τά αιώνια προβλήματα τού ανθρώπου, τ' απύθμενα βάθη τής ανθρώπινης ψυχής, τούς δαιδαλώδεις λαβύρινθους τού πνεύματος, τίς κλιμακώσεις τής διάνοιας, τίς μεταπτώσεις τού ανθρώπου. Αγάπησε υπερβολικά τόν Χριστό και τόν συνάνθρωπο. Ήταν πρός όλους όλο αγάπη, από τόν πίο μικρό ως τόν πίο μεγάλο.

Ζώντας τήν τραγωδία τού Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, τόν θάνατο δικών του ανθρώπων, τή στέρηση, τίς κακουχίες, δίνεται ολοκληρωτικά στήν αληθινή φιλοσοφία, τή ζωντανή σχέση του μέ τόν Θεό, γίνεται μοναχός, παρά τίς αντιδράσεις τών καλών γονέων του. Κατά τόν φίλο του άγιο Ιωάννη τόν Χρυσόστομο· «θεμέλιο τής χριστιανικής φιλοσοφίας είναι η ταπεινοφροσύνη, γιατί δίχως αυτή, η αλήθεια είναι τυφλή». Αγάπησε τούς Σέρβους, τούς Ρώσους και τούς Έλληνες. Μέ μεγάλη αγάπη πάντοτε μιλούσε για τήν οικουμενικότητα τής Ορθοδοξίας, τή Ρωμισύνη, τό Βυζάντιο. Θεωρούσε αμαρτωλό τόν ορθολογισμό κι αίρεση τόν οικουμενισμό. Ήταν ενάντιος στόν [αθεϊστικό] δυτικό ανθρωπισμό και υπέρ τού ανατολικού θεανθρωπισμού.

Μερικοί τόν θεωρούσαν παράξενο και μυστήριο. Τέτοιες ιερατικές προσωπικότητες, υψηλού κύρους, ήθους, αξίας, τιμής και σεβασμού, δέν είναι αρεστές στους πολλούς. Τούς ρασοφόρους τούς θέλουν αρκετοί νά είναι αδαείς, για νά δικαιολογούν τήν αποστασία τους. Τέτοιοι κληρικοί αποτελούν δυνατά φώτα, πού φωτίζουν άφωτα βάθη. Είναι πολύ μικρός ο χώρος, για νά χωρέσει έναν τόσο μεγάλο άνδρα. Η Σερβική Εκκλησία δίκαια και δικαιολογημένα ετοιμάζει τήν αγιοκατάταξη του [έγινε το 2010]. Ένας ακόμη όσο σοφός ενάρετος και όσο ενάρετος σοφός...

Πηγή: Περιοδικό «Λυδία», τχ. Σεπτεμβρίου